

ART57 2015. 02. 28.

Lelkednek sem Art egy kis táplálék

2015. 02. 07. szombat Fővárosi Nagycirkusz

Az Uram azt mondja, hogy: ha egyszer voltál cirkuszban, akkor mindent láttál. Úgy tűnik, hogy nagyon igaza van, a kérdés csak az lehet, a következő előadásokra vonatkozóan, hogy mennyi és milyen állat szerepel az új műsorban. A Lányok szerint, ha kutyák, lovak és elefántok vannak, akkor mehetünk, mert minden állat: Nagyon cucci! Csak már ott a cirkuszban vettem észre, hogy a műsor címe mellett egy 3-as szám is szerepel, azaz Magyar Cirkuszcsillagok3. Ezek szerint az utóbbi időben három majdnem teljesen egyforma műsort volt szerencsénk látni. A két nagyobbik már unja is (teljes joggal), a kicsi még bírja!

A Fiam pedig, csak annyit kérdezett, hogy van-e még élő zenekar? A családi legendáriumba tartozik, hogy a Kisfiam szerette a cirkuszt, de, mint az a későbbiek során kiderült, csak a dobot szerette hallgatni és oda kellett jegyet venni, ahonnan láthatta a dobost. Ezért minden műsort „hátról” láttunk, de nem volt baj. Tartott ez egészen addig, amíg a Lányunk három éves nem lett, akkor Őt is elcipeltük a cirkuszba, de annyira megijedt a sötétől, a villogó fényektől és a dobpergéstől, hogy az Uram kénytelen volt a folyosón sétálni a vele. Akkor az István lemondott az élvezetről: Nem fontos! -mondta és azóta nem volt cirkuszban. Elhatároztuk az Urammal, hogy úgy veszünk jegyet legközelebb, hogy a szüleikkel menjenek el a Lányok, ha már le kell mondani a cirkusz élvezetéről, akkor legalább együtt tegyék azt meg. (Szerintem a következő műsor utánra, már a kicsi is ki fogja nőni ezt a műfajt.)

2015. 02. 08. vasárnap Magyar Állami Operaház

Hatalmas, kirobbanó sikerű előadásra hangolódva mentünk az operába, hiszen az Otellót José Cura énekelte, a világhírű brazil tenor! (Hogy egy kicsit érzékeltessem a vendégszereplő nagyságát, színvonalát más vonatkozásban, olyan előadásra mentünk, mintha a Real Madrid játszana a budapesti stadionban, a Manchester United-del) Az előadás a régi Vámos László féle rendezés, díszlet, jelmez is ugyan az. (Vámos László 1996-ban meghalt 29 éve, azaz eléggé régen rendezte ezt az Otellót.) Tehát a színpadra állítás a régi, csak a szereplők újak, de milyenek! Pasztircsák Polina 2004-ben nyerte meg a Simándy József Énekversenyt (24 éves volt akkor), mára még szebb és érettebb lett a hangja, ideális Desdemona. Fokanov Anatolij csodás hangú Jágó, de a mozgása olyan merev, mintha kardot nyelt volna, nagyon zavaró. Érdekes, hogy más szerepekben ezt még nem vettem észre rajta, de Jágóként nagyon furcsa volt. Talán zavarta, hogy mekkora „ász” mellett kellett énekelnie? Pedig José Cura nem hozta a „világsztár” formáját, azt az érzést keltette bennem, hogy nincs jelen az előadáson. Az opera legjobb jelenete, a kezdőkép. Hatalmas vihar tombol, Otello hajója közelít a parthoz, de a vihar miatt nem tudja megközelíteni a szárazföldet, a hajó recseg-ropog már-már darabokra hull, amikor mégis sikerül beevickélnie a kikötőbe. A vihar elcsendesedik, Otello leszáguld a hajópallón és betoppan a színpadra, ahol az imádott kedvese, a szerelmes Desdemona zuhan a karjaiba. Szerintem fantasztikus jelenet, zeneileg, látványilag, ennyi izgalom után igazán illenék nagyon örülni egymásnak, de sajnos a jelenet lagymatagra sikerült. Semmi lelkesedés, semmi szerelem. Kár.

Persze a felvonás végére mégis lett egy kis hangulat, a szerelmi kettős már eléggé jól sikerült és Cura úr, mégis felélénkült kissé, legalábbis Polina ölelgetésének intenzitásából ez derült ki számomra.

A mi énekeseink semmivel sem rosszabbak, mint a nagy világsztárok, ez az előadás, úgy ahogyan eljátszották a budapesti operában, nyugodtam elmasírozhatni akár New York-ba (MET), akár Milánóba (Scala). Óriási sikert arathatnánk! Tehát, vagy a José Cura nem olyan nagy sztár, vagy a mi énekeseink ugyan olyan nagy sztárok!

Kíváncsi vagyok meddig fog itthon énekelni Pasztircsák Polina?

2015. 02. 11. szerda Erkel Színház

A főpróbát láttuk! A közönség az előadás végén állva tapsolta meg az előadókat és olyan „forradalmi” lett pillanatok alatt a hangulat, amelyet még nem tapasztaltam. Ilyenkor sajnálom nagyon, hogy két személy már nem lehet velünk az Operában illetve, jelen esetben, az Erkel Színházban. Annyira „fel voltam dobva”, hogy a fenti képet azonnal feltettem a Facebook-ra, hogy meghirdessem, aki csak teheti, menjen és nézze meg a Nabuccot, azonnal. Pár előadás lesz ebben a szezonban, s bár lehet, hogy szeptembertől újra műsorra tűzik, de ezt sajnos nem lehet tudni biztosan. Ha véletlenül a kormányfő elvetődne az Erkel Színházba, bizonyára azonnal betiltatná, természetesen nyilván „besúgják” neki és a nélkül is levehetik a műsorról, hogy látta volna. (Emelkedett a szememben három lépcsőfokot az Ókovács Szilveszter)

Az operát Kesselyák Gergely karmester rendezte, aki „belakta” rendezésével az Erkel Színházat! Érvényesült a „térhatású” zenehallgatás, meglepő a közönség számára, de nagyon helyénvaló. Mindenhonnan ömlik a nézőkre a zene, csodás a hangzás, élvezetes a látvány. Lehet, hogy egy-egy előadásért máskor is lelkesedtem, de most azt gondolom, hogy az utóbbi 10 év legjobb operaelőadását láttam, ahol nem csak a zene érvényesült magas szinten, hanem a rendezés is ötletes, kiváló volt, szépek voltak a ruhák, és a díszlet, tehát a látvány is tökéletesre sikeredett. Nem csak a fülnek, de a szemnek is jutott élvezet, és mindezek felül, olyan lelkesítő hangulata volt az előadásnak, ami megértette velem, hogy igenis lehet forradalmi hangulatot előállítani, művileg.

Ráadásaként elhangzott a szabadság kórus, és ha a közönség tudná a szöveget, akkor, hangosan énekelték volna, így csak dúdolásokat hallottam. (Az ismétlésnél nem ment a felírat, azaz nem lehetett olvasni!)

Kovács János vezényelt, aki, mint mindig a pontosságra törekedett, a kottában leírtak hűséges visszaadásához, ettől a hitétől, még a Kesselyák Gergely sem tudta eltéríteni, hogy erről-e vagy másról, de a szünetekben hosszasan konzultáltak egymással. Avagy lehet forradalmat csinálni, de csak úgy, ahogyan a kottában le van írva. Szeretem kettőjüket, az előadást is, amit létrehozta, gratulálok Nekik! De szól ez a gratuláció minden résztvevőnek: „Szép volt, Fiúk!”

2015. 02. 12. csütörtök Magyar Nemzeti Múzeum

Barátunk ismét szólt, hogy menjünk és mi mentünk. Első világháborús fotókat láthattunk a Múzeumtól kapott piros-kék szemüvegen át, térhatásban. Az ilyesmire szokták volt mondani, hogy: „nem jöhetett volna létre”, ebben az esetben, számítógép nélkül. A képek eredetije sztereó felvétel és számítógépes feldolgozás után váltak, sztereónéző nélkül, a kétszínű szemüveg használatával, térhatásúvá. Tökéletes látvány!

Rengeteg kép volt, nem is tudom, hogy mindegyiket láttam-e, de egy kép nagyon megtetszett, a kedvencem lett: Egy szem német katona ül valami alkalmatlanságon, óriási pipa lóg a szájából, előtte kiterítve az inge, amelyen valamit matat. A kép megingathatatlan nyugalmat sugároz. Címe: Egy német tiszt „kisorozokat” gyilkolászik, azaz bolhákat írt az ingéből. Mindez az I. Világháború kellős közepén. Látom a gondolatot a katona feje felett: Lehet, hogy holnap meghalok, de addig se szívják a véretem ezek a kis dögök! A pipa pedig a béke, a nyugalom, a ráérősség jelképe! A fotós meglátása zenzációs, de a katona is! Vajon túlélte-e a háborút?

2015. 02. 13. péntek **Farsang a Törökvész úti Általános Iskolában**

Terv szerint lehetett volna: disco girl, pincér, rossz tündér, Piroska, bohóc, jó tündér, de végül Hófehérke lett a nyerő. Az újságpapír táncot, pedig Ők ketten nyerték, amikor egyre kisebb papíron kellett táncolni!

2015. 02. 14. szombat Kőbánya Kőér utca

NyE 65 éves, születésnap i ünnepi műsor kavalkád

Éljen! Éljen! Éljen!

2015 02. 15. vasárnap **Három évre bezár a Szépművészeti Múzeum**

Több okból adódóan oda kellett rohannunk a „zárónapra”. Az egyik ok az volt, hogy a művészettörténet könyvem (utazásaink során, kötelezően, sorra látogatjuk az említett könyv ábráit, tehát a Magyarországon látható ábrák sem maradhatnak ki). A könyv két ábrájának megtekintése, valahogy kimaradt, pedig az Egyiptomi részlegben található múmiát már régen becserkésztem. (Bocsánat az egyes és többes szám keveredéséért, mert én keresek kutatok, de a férjem mindig velem van.) Szóval, a képen látható, Meunier (belga szobrászművész 1831-1908), 1890-ben készített monumentális szobrát, a bronzból készült Zsákhordó-t, hamarosan megtaláltuk a Múzeum 1. emeleti folyosóján. Természetesen tilos fotózni, ránk is szóltak, végül mégis a teremőr hölgy készítette el a fotót, amely fentebb látható, mert az Uram képtelen kezelni az okos telefonomat. Mondtam a hölgynek, hogy csak ezt az egy fotót szeretném, de azt nagyon. Köszönöm Neki! Kerestem a másik kimaradt

„művészetet” is, de arról kiderült, hogy átvitték a Nemzeti Galériába. (Kérdés, hogy rohanni kell-e, mert úgy hírlík, hogy a Galéria kiköltözik a várból!)

A bejutáshoz azonban sorba kellett állni az utcán, a Román terembe való bejutáshoz is sorakozni kellett, de mindent szépen türelmesen kivártunk. A Román csarnok arról nevezetes, hogy a háború óta le volt zárva a látogatók elől, kőraktárnak használták, az egyébként impozáns terem. Mivel itt nem tudtam fotót készíteni (Szabályosan kiütötték a kezemből a gépet!), a Népszabadság vasárnapi számából másoltam ki a fotót (Lásd: fent), hogy valamennyire érzékeltetni tudjam a terem látványosságát. A kövek már nem feküdtek a földön, ahogyan a képen látható, hanem ládába voltak csomagolva. A csarnok bejárata köré, a freibergeri Aranykapu van belülről felépítve (marad a helyén), vele szemben pedig Donatello: Cattamelata lovas szobrának másolatát fogják hamarosan elszállítani. (Eredeti lelőhelye Padova.) Ezt a szobrot szerettem volna lefotózni, amikor kiütötte a kezemből a gépet, az addig szolgálatkész teremőr. Akinek van, Népszabija az olvassa, nézze át a vasárnapi szám kétoldalas összeállítását. Eltettem az oldalt egy lezárt borítékba, amely három év múlva lesz kinyitva, kíváncsian várom (?), hogy mi, mikorra fog megvalósulni az ott leírtakból.

A véleményem pedig az, hogy maga a kiköltözés legalább egy évig fog tartani, nem csak a csomagolás miatt, hanem a pakkokat követő papírmunka, leltározás, nyilvántartás, avagy a logisztikai eljárás precízsege, bonyolultsága miatt. Követni kell minden egyes műtárgy útját, mit adnak kölcsön, mi kerül raktárba, és ott hova! Vajon készült-e a logisztikai terv? (Egyébként nagyon szép, izgalmas feladat, szívesen részt vennék benne.) De ha készült, akkor is bonyolult, mert biztos vagyok abban, hogy számtalan tárgy most fog felbukkanni, előkerülni, azt meg kell vizsgálni, hogy eredeti-e stb., stb. Jó lenne, ha elővennék a pincéből a gúzsba kötött régen kirúgott művészettörténészt, akinek nagy hasznát lehetne venni! No, majd meglátjuk!

Mint tudjuk egyszer már egy felújítás miatt eltűnt a Szépművészetiből az Esterházy madonna című kis Raffaello kép.

Ha a mostani felújítás alkalmából is eltűnne, mondjuk a Giorgione: Férfi képmás című festménye, akkor nem kell messzire vinni, befogadom!

2015. 02. 15. vasárnap Játékszín

Siker volt és sokat vár a Németh Kristóf ennek a monodrámának az előadásától, bizonyára igaza is van, és a közönségnek is, de – sajnos - nem osztom ezt a véleményt! Természetesen nagyon nagy részben hozzájárul (ez az én bajom), hogy komplett mondatokat nem hallottam az előadásból, pedig az ötödik sorban ültünk. A színész, Sebestyén Ába, valószínűleg nagyon jól alakította a félig hülye fiút, Robit. A rendező (Sorin Militaru) utasításának megfelelően, mivel más eszköz nem is állt rendelkezésükre, a színész, hangjának árnyalataival fejezte ki a fiú furcsa elmebetegségét, amit természetesen, túlzott naivitásnak is lehetne tekinteni. A színész hanglejtéseinek változásait nem tudtam követni. Többnyire erőteljesen kezdte a mondatát és elnyelte a végét. Hát ezt az elnyelt véget már nem hallottam, a közönség nevetett és meg bambultam.

A darab egyébként Székely Csaba rádiójátéka, amit Sebestyén Ába kérésére írt át monodrámává. Egy román család tragédiájáról szól, Ceaușescu idejében, majd annak bukása utáni feljemenyekről, már ami a családot illeti. Egy karrierista, szekus apa, annak két ikerfiáról, és az édesanyjáról, aki „bement a fürdőszobába és többé onnan nem jött ki”. A fiúk születésekor az édesanya, már nem ér el a kórházba és a lépcsőházban szüli meg az iker fiait. A elsőszülött ahogyan kilöködik beveri a fejét a lépcső szélébe, a másik fiúnak (Robi), pedig a nyakaköré tekeredett a köldökzsinór és egy kis ideig oxigén hiánya volt. Ez a rendellenes szülés okozza a család későbbi problémáit, az anya boldogtalanságát, a fiúk magatartásbeli problémáit. Ehhez járul az apa szekus tevékenysége, Ceaușescu alatti kivételes lehetőségei, majd a bukás utáni túlélési próbálkozásai. Rémes történet.

2015. 02. 18. szerda Szeged

Szeged ugyan olyan messze van Budapesttől, mint Budapest Szegedtől, hát gondoltam, „elszaladok” és részt veszek a Katalin kiállításának megnyitóján. A teljesen üres Déli-pályaudvar jegypénztárában, hajnalban (R-kezelés előtt) vettem magamnak retur helyjegyet Szegedre. Bizonytalan voltam, hogy semmi nem lesz nyitva, de a teljesen kihalt pályaudvar elején a jegypénztár mégis működött és 6:56-kor éppen úgy nyitva volt, mintha minden a legnagyobb rendben lenne a Déli-Pu. környékén. Utaztam, tehát Szegedre, rejtvényt fejtettem és bámultam a tájat, tényleg rengeteg a belvív. Még megállt a vonat Szatymazon és máris Szeged következett. Nekem az 1-es villamost mondták, de a 2-es jött, megkérdeztem, mondták, hogy az is a Szécheny térre megy. OK! Ott is kérdezősködtem, kár volt, alaposan eltérítettek, e miatt el is késtem, de nem volt nagy baj. Beálltam a tömeg utolsó sorába, velem szemben a Maderspach Franciska emléktáblájának avatásán megismert dalárda „nyomta” éppen, láttam az egyikük szemében a felcsillanást, hogy meglátott! Amikor vége lett a megnyitónak 22 embertől, egy egész énekkartól + a Maderspach Katalintól kaptam puszikat, rengeteget. Nem tudom, hogy volt-e olyan az életemben, hogy ennyi ember, ennyire örült volna nekem! Hát eljöttél? Hát, igen! Én is szeretlek Benneteket!

Katalin pedig, aki egyébként biológiai doktor, a Magyar Tudományos Akadémia rendes tagja, kandidátus és autodidakta festő. Azt mondja nem tartja számon, de ez a kiállítása a 21, vagy 22. „Ahogy a munkámban, úgy a festészetemben is, mindig a szépséget keresem” – mondta és ez a gondolat megmutatkozik a képein. Nem Dali, vagy Szántó Piroska, de a művein látszik az életöröm, a békesség szeretete és a jósága.

Ő egészen biztosan nagyon jól érzi magát, amikor fest, és a Lányom szerint ez az egyik legfontosabb dolog a világon. Kevesen tudják úgy élni az életüket, hogy tudnak örömet szerezni maguknak, a munkájuk mellett, ha pedig éppen a munkájukban rejlik az öröm, az a csúcs! De, ha már nincs munka, és akkor találni örömszerző tevékenységet, elfoglaltságot, és azt lelkesen tenni, amikor nem muszáj, nincs rá igény, kereslet, tenni valamit önszorgalomból, akaratból és kitartással, a saját örömökre, az már valami! „Ne azzal foglalkozz, hogy mit szólnak hozzá. Jól érzed magad, amikor írsz, vagy festesz, vagy ülsz az operában?” – így a Lányom. Igen! Akkor csináld! Hát ezt teszi Katalin, nagy elszántsággal, sikeresen. Gratulálok Neki!

Mellesleg, ha – Katalin - nem fest éppen, akkor az énekkarban énekel!

2015. 02. 19. csütörtök Magyar Állami Operaház

OPERA
MAGYAR ÁLLAMI OPERAHÁZ

2015. február 19. 18.00 – 21.15
MIKÓ BÉRLET

Giuseppe Verdi:
OTELLO
Opera négy felvonásban, olasz nyelven

Szövegíró: Shakespeare drámája nyomán
ARRIGO BOITO
Magyar nyelvű feliratok: ILUM TAMÁS fordítása
alapján ROMHÁNYI ÁGNES

Karmester: MARCO COMIN
Rendező: VÁMOS LÁSZLÓ
Színpadra állította: PALCSÓ SÁNDOR
Disszerttervező: CSIKÓS ATTILA
Jelmeztervező: VÁGÓ NELLY
Koreográfus: STRAUSS KÁLMÁN
A gyermekkar vezetője: GUPCSÓ GYÖNGYVÉR

Otello már, Cyprus sziget
kormányzója: **MARIUS VLAD**
Desdemona, Otello felesége: PASZTIRCSÁK
POLINA
Jago, zászlós: FOKANOV ANATOLIJ
Émilja, Jago felesége: DOBI - KISS VERONIKA
Cassio, hadnagy: NYÁRI ZOLTÁN
Roderigo, veneziai nemes: KISS PÉTER
Mortano, Cyprus volt
kormányzója: EGRI SÁNDOR
Lodovico, a velencei köztársaság
követe: CSERHALMI FERENC
Herold: ZSIGMOND GÉZA

A Magyar Állami Operaház Zenekara
A Magyar Állami Operaház Énekkara

Igen már láttuk ebben e hónapban, jól emlékszel Kedves Olvasó. Most azért mentünk, mert Otello szerepét egy román tenor csillag, Marius Vlad énekelte. Nagyon sajnós, de azt kell, mondjam (írjam), hogy Ő sem volt az igazi. Az Otello nem egy sima tenor szerep, nem „bel canto”, ehhez kell valami plusz, „drámai” tenor kell. Nem nagy, de nagyon nehéz szerep az Otelloé. Lehet, hogy jó hang a Vladé, de itt a budapesti operában buktak már meg más „hatalmasnak” titulált énekesek. Mi Simándy Otelloján (Don José-jén, Radames-én) nevelkedtünk és az Ő alakításai feledhetetlenek. Azonban szerencsések voltunk, mert a többi szereplőt nem nyomasztotta a híres tenor és csodálatos teljesítményt nyújtottak. Fokanov tényleg Jágó volt, merevség nélkül, Pasztircsák Polina, pedig lubickol Desdemona szerepében. Szép volt minden, de ami miatt mentünk az „nem jött be”!

2015. 02. 25. szerda József Attila Színház

Számunkra a nem szimpatikus vezetés, továbbá az érdektelen műsorok miatt régen nem voltunk a József Attila Színházban. Jelen esetben, azonban a Gaál Erzsébet Stúdióban Miller: Alku című darabját tűzték műsorra, amit viszont szerettünk volna látni. Valószínűleg minden családban előfordul hasonló esemény, hogy egy lakást fel kell számolni jelen időben, vagy korábban történt haláleset miatt. Az ilyen esemény megrázó, de az érintettek számára, mégis az élők között már meglévő, vagy éppen a haláleset miatt keletkező konfliktus válik fontosabbá. Ez a darab egyik lényege, a másik azonban, egy nagyon idős, bölcs zsidó kereskedő viselkedése, az alak hiteles ábrázolása Miller részéről, szenzációs megírásban. A szokványos családi veszekedések mellett ennek a szerepnek az eljátszása, mindig jutalomjátéknak volt tekinthető egy idősödő férfi színész számára. Több megformálásban láttuk már, nagyon régen Máriássy Félix alakításában, majd nem olyan nagyon régen Gálvölgyi Jánossal láttuk a Madách Színház Kamara színházában a „kismadáchban”. Mind a két megformálás kitűnő volt. Jelen esetben Újrėti László játssza Solomon urat. Játékából kiderül, hogy nagyon igyekszik, a ruházata, a testtartása, a lassú mozgása azaz minden külső kellék adott hozzá, de ahogyan Arkadij Rajkin mondta valamikor: „Nem az igázi!” Vajon miért? Hiszen ezt a szerepet a lehető legegyszerűbben kell játszani, nem kellene hozzá manirok, eszközök, csak adni egy 93 éves ember tulajdonságait. Mindazonáltal Újrėti nem csinálta rosszul, de nagyon jól sem. Van a darabban egy tojásevési jelenet, amint azt már említettem eddigi életem során két óriástól is láttam ezt a tojásevést, úgy tűnik nem lehet Őket leutánozni. Vagy jön belülről, vagy nincs meg a jelenet! Rékasi Károlyban pozitíven csalódtam, jobb színésznek tűnik, mint amilyenek a TV szereplései során mutatja magát. Korábban is láttuk már színpadi szerepben (Rózsák háborúja Városmajor), ahol szintén jól szerepelt, de az a darab annyira rá és korábbi feleségére (Détár Enikő) lett írva, hogy természetesnek vettem a teljesítményét. Nemcsák Károlyra, nem érdemes szót sem pazarolni. Szép a hangja, erős is, ebben leli örömét, a szerepe helyett. (A színlapon is, hogy pöffeszkedik!) Fehér Anna pedig olyan, mint a harmat, gyenge. Úgy tűnik számomra, hogy a József Attila Színház, jelen állapotában, tényleg egy vidéki színház színvonalán teljesít. (Elnézést kérek pár vidéki színháztól!)

2015. 02. 27. péntek Szalon

Avicenna orvos

Szántó Iván művészettörténész tartott előadást, kb. az alábbi címmel

Irán 1001-ben avagy mit köszönhetünk a perzsáknak

dr. Szántó Iván adjunktus az ELTE Iránisztikai karán. Elmondása szerint úgy kezdett el érdeklődni a perzsa kultúra iránt, hogy egyszer, még művészettörténész hallgató korában, felment egy rozoga falépcsőn az egyetem épületének legfelső szintjére, hogy meghallgasson egy Iránról szóló előadást. Ebből is csak az látszik - egyetemlegesen – hogy nagyon kell vigyázni (vagy nem), hogy az ember mikor iramodik neki, hogy rozoga falépcsőkön kezdjen el felfelé haladni!

Szántó Iván, a Szalonunk vezetőjének a felkérésére, úgy tudott eleget tenni, hogy kiragadott egy vékony szeletet Irán/Perzsia történelméből és ezt a szeletet ismertette velünk. (Természetesen számos kitéréssel, de mindig visszatért.) Közhely lenne azt állítanom, hogy rengeteget tanultam ettől a fiatalembertől? Ühüm, és igaz, és örülök neki.

Pár nevet, fogalmat idemásolok a jegyzeteimből, hogy akinek van kedve utólag okosodni, meg tudja nézni az Interneten, hogy mely dolgokról is volt szó:

- Alánok (Alavíták)
- Szkíták (Zoroasztrista vallás, szent irat: Aveszta)
- Médok (Törzsek egyesítése) Kürosz, Dareiosz
- Nagy Sándor támadása
- Shahrab Rajtuk keresztül érvényesül a központi akarat. Perzsa jellegű hatalomirányító rendszer.
- Szászánida birodalom (Selyem út) Kultúra, tudomány, építészet virágzott.

Findaruszi Abal Kászim Manszúr "Firdauszi hatalmas terhet tart. Hazájának, népének egész ősi történetét, történelemformálásban is résztvevő történetet, kultúrának alapot vető egykori kultúrák együvé fonódó, teremtő és alakító emlékét. A Szászánidák házának, korának oly emlékművét, mely egyébként összeomlott volna, megadta volna magát az időnek. Firdauszi összefogta az emlékeket, megőrizte a kincseket, példaként léptette fel az ősóket, és emberi mivoltukban is bemutatta a félisten-bajnokokat. E tekintetben tehát - de elsősorban a mérhetetlen költői erővel egygyé fonódó kifogyhatatlan emberi gyöngédség okán - némi joggal nevezhetik hazája Homéroszának. S ezek mellett, de éppen nem ezektől függetlenül, a nagy összefoglaló, nagy újító is: hazája Dantéjának is nevezhető: ő a későbbi perzsa költői nyelv megalapozója, bizonyos értelemben ő az első újperzsaköltő." Devecseri Gábor

-Iszlámhódítás (Nem hódolnak be az iszlámnak, folytatódik a perzsa nyelv használata)

-Mahmúd al-Gazni gyűjtötte a tudósokat (Gaznavida Birodalom, Iszfahán, Gazna)
Tudomány, orvoslás

-Kalifa (A próféta utóda. Ma nincs kalifa, vagy legalábbis láthatatlan.)

-Avicenna orvos (Buhara) Kánon a legnagyobb műve. A gyógyítás alapelveit tette le.(Papír)

-Dzsábin ibn Hajján tudós, alkimista, polihisztor (arany)

-Abu Bakr Zakariya Rázi tudós, orvos, alkimista (vitriol, tömény szesz, kerozin)

Ő írta le először az allergiát, a fekete himlőt és számos gyerekbetegséget.

-Muhammad ibn Músza al-Khorezmi (Algebra, zérus)

-Síiták

XII. sz. Dzsingisz kán támadása, már egy másik előadás témája.

Szücs Zsuzsától kapott kiegészítés:

Aveszta

más néven ZEND-AVESZTA, a zoroasztrizmus szent könyve, amely tartalmazza a vallás kozmogóniáját, törvényeit és liturgiáját, Zarathusztra (Zoroaszter) próféta tanításait. A meglevő Aveszta egy eredetileg sokkal terjedelmesebb szent irat maradványa, melyet nyilván Zoroaszter formált meg egy ősrégi hagyomány nyomán. Az eredetinek terjedelmes kéziratái állítólag akkor pusztultak el, amikor Nagy Sándor meghódította Perzsiát. A jelenlegi Avesztát maradványokból állították össze, és a Szászánida királyok alatt (III-VII. sz.) egységesítették.

Az Aveszta öt részből áll. Vallásos magja daloknak vagy himnuszoknak, a gátháknak a gyűjteménye, amelyek java részét Zoroaszter saját szavainak tekintik. Ezek alkotják a középső szakaszt a kánon fő liturgikus részének, a Jaszának, amely a haoma előkészületének és áldozatának rítusát tartalmazza. A Viszp-rat egy kisebb jelentőségű liturgikus szent irat, amely zoroasztriánus szellemi vezetőknek adózik tisztelettel. A Vendidad vagy Vidévdát a zoroasztriánus rituális és polgári törvények fő lelőhelye. Emellett beszámol a teremtésről és az első emberről, Jimáról is. A Jastok gyűjteménye 21 gazdag mitikus tartalmú himnusból áll, amelyeket különféle jaszatokhoz (angyalokhoz) és ősi hőszokhoz intéztek. A Khúrda Aveszta (vagy Kis Aveszta) kisebb szövegek, himnuszok és imádságok csokra különböző alkalmakra.

Jelena Obrazcova 1939. július 7-én született Leningrádban. Ötéves korában kezdett énekelni. A leningrádi konzervatóriumban végezte tanulmányit, és még diákként debütált a moszkvai nagyszínház

színpadán, ahol 1963 decemberében Muszorgszkij Borisz Godunov operájában Marina Mnisek, a szandorimi vajda lánya szerepében. Az európai operaházak az után figyeltek fel rá, hogy bemutatkozott Párizsban a Salle Pleyel koncertteremben. Olyan karmesterek keze alatt dolgozott, mint Claudio Abbado és Herbert von Karajan, és olyan világsztárokkal lépett fel, mint Plácido Domingo, akivel a Franco Zeffirelli rendezte Carmen című filmben is énekelt. A világhírű olasz rendező Parasztbecsület című filmjében is ő énekelte Santuzza szerepét.

2014 októberében nagyszabású operagálával köszöntötte őt 75. születésnapja alkalmából a moszkvai Nagyszínház. Ezen Obrazcova énekelte el a grófnő szerepét Csajkovszkij A pikk dáma című operájából, amellyel az elmúlt években egyik legnagyobb sikerét aratta. Obrazcova a szovjet korszakban aratta legnagyobb sikereit. Andrej Gromiko hajdani szovjet külügyminiszter egyszer azt mondta, hogy az operadíva többet tett a Szovjetunióért, mint a kommunista tábor összes nagykövete együttvéve - idézte fel a moszkvai gála házigazdája. Repertoárja 86 operaszerepet ölelt fel.

Apu egyik kedvenc énekese volt!

Vidámabb téma:

Várjuk a tavaszt!

Nagyon remélem nem lesz az idén, olyan SMS-re szükség, hogy üljünk át az előttünk levő kocsiba!

Szeretettel: Ibici